

БАНЬКАТИЙ КАПЕЛЮХ

Кожен мій ранок починався з привітання із ним. Він був приблизно мого зросту, мав ту атлетичну розкішну статуру, від якої дівчата зазвичай мліють. Я теж од нього мліла. Але найбільше в ньому я любила його очі – дивовижно небесні, янгольські й разом із тим розбещені, безсоромні... Мої подруги називали його банькатим. «Он, дивись, – кричали дівчата. – Твій банькатий стоїть...» І так було майже щоранку. Він рідко всміхався до мене. Та я не зважала на це. Можливо, день не задався або ще щось. Хтозна, про що він думає, коли бачить мене, а може, й узагалі не думає. Щодня на його голові з'являвся новий капелюх. Як не дивно, але дуже часто колір того капелюха збігався з кольором мого настрою. Коли мені було весело, він горів на його голові сліпучо помаранчевим кольором, коли сонячно – яскраво жовтим, коли я почувалася розлюченою – з'являвся палахкий червоний, коли мені було самотньо – то й капелюх був сумно сірим... Подруги не любили тих дивних капелюхів. Мовляв, у них твій банькатий як опудало. А я так не вважала. Захищала його і просто мовчки обожнювала. Одного разу я все ж таки насмілилася з ним поговорити. Ввечері боязко підійшла, коли на його голові впевнено

сидів синій капелюх. Я рішуче зазирнула йому у вічі: там пробігли сотні янголят – він посміхнувся... Далі я навіть не пам'ятаю, що саме говорила. Мова моя була не зовсім зв'язною, але, я сподіваюся, він мене зрозумів. Розказувала йому про своє життя, про все на світі, навіть про те, що сьогодні ненароком упала на сходах, що люблю ловити гав, гуляючи вулицями, й мріяти, що люблю говорити невідомою мовою, валятися в осінньому листі, пити чай по сто разів на день, махати рукою маленьким незнайомим діткам, купувати в метро всілякі дрібниці, призначати собі побачення під градусником, їсти зелені абрикоси, питати в перехожих, котра година, і ще багато-багато чого... Він покірно вислуховував мене, здавалося, він ловить кожне моє слово... А потім я замовкла, відчувши небувале задоволення від нашої буцім розмови. Я подякувала своєму співрозмовникові й рушила додому... У моїй душі загомоніли сині волошки...

Тієї ночі я міцно спала... Прокинувшись, швидко зібралася та пішла знайомими вулицями. Я шукала його очима, хотіла привітатися, та мого банькатого ніде не було. Там, за вітриною магазину, де він стояв, демонструючи нові капелюхи, висів плакат. «Вибачте, магазин

переїжджає...». Несвідомо я постукала в двері; як не дивно, мені відчинили: жінка, певно, власниця цього магазину. «Перепрошую, – несміливо запитала. – А отой манекен, що стояв на вітрині, теж переїжджає?» «А як же... – відповіла жінка... – Правда, ще не відомо куди...» «Ясно... – прошепотіла я. – Дякую». Мені стало до болю сумно, наче я втратила щось дуже значне для себе. Розвернулась і побрела далі, та несподіва-

но почула голос власниці магазину. «Почекайте, – промовила вона. У її руках я побачила білого капелюха, якого вона простягнула мені. – Це вам». Розгубившись, я навіть не зрозуміла, що в цю мить мені треба було говорити. Мовчки взяла подарунок, одразу його наділа. «Який гарний. – подумала. – Схожий на янгола...» А потім рушила далі своєю дорогою – шукати собі нового співрозмовника, а може, новий магазин...

